

Zo starašch se nět žen a nož?
 Zogdla kšček tužny byšch?
 Sa wšcho se stara Boža mož,
 Čhu starosež na nož chyšch.

Wot młodošczi jo won schi dač,
 Zož tebe třebne jo;
 Schej tšchachosche jo hoborač
 A huwjadč gluzne šcho.

Teke ja naš, I. p! jo ten gnadny a smilny Bog až how po woschzojstku se starač, won jo nam wot mascherinego žywota how dawac, zogož my šmy poderbeli, won jo našchu hutšchobu napołnił se spižu a s wjašelim; a bėscho tež ta skibka we drogich lětach malka, ga jo won ju žiwne žognowac, tač až nejšmy głodne byšch třebali. Won jo našcho žyweče do šwojogo šchogomoznego hoplewača sel, až my, lěz rownož mjašy nami a teju šmerschu, žesto jano jadna kšchožen bėscho, weto žinša žywe a strowe psched jogo šwěthym hoblizom sgromazone šmy.

Kač pač šmy my pscheschimo Bogu se sazaržali? šmy my jomu, ako našcom nejwětschem derěžhčatoju tu winowatu zescž hopočasali, a na čogo, ako na togo šchogomoznego a smilnego Boga, liche wot tefchnych staroscžow, našcho domereče stawili? Tam s kjaržy Bog nad Israelom, a žejo (Ies. 1, 3): „Woč snajo šwojogo kněsa a wošol ten žłob šwojogo kněsa; Israel pač jo něhusnajo, a moj lud jo nerošmėjo“. Tam pschivolajo Mojšes tom ludu (5 Mos. 32, 6): „Žekujosch ty se tač tom Kněsu twojom Bogu, ty němudry a glupy lud! nějo won twoj Woschž a twoj Kněs? nějo won jen šam, kenz schi jo sgotowac?“ Och! gaby že nicht